

бѣше направилъ старецътъ. Много лехи пиперъ, домати и краставици бѣха смачкани, изскубани... Заплакаха градинаритѣ надъ зеленчука си като майка надъ мрътвата си рожба, зарониха сълзи и се заканиха.

* * *

Заредиха се пакъ ясни, слънчеви дни. Тухларитѣ тичаха, работѣха. Дѣдо Симо пакъ се развесели и работѣше веселъ и доволенъ. Излѣ той яда си върху зеленчука и сега бѣше спокоенъ. Мжчеше го отъ време на време само котката. Каква ли пакостъ може да очаква още отъ нея? Че е тя, тя е. Че е вампирясала, вампирясала е, но каква пакостъ още може да му стори? Добре е, че сега рѣката е голѣма и котката не може да премине отсамъ, презъ рѣката.

Дѣдо Симо гони котката.

Тухларитѣ прострѣха да съхнатъ нѣколко хиляди керемиди. Следъ дветѣ печи тухли, сега правѣха керемиди. Много керемиди искаха отъ града. Имаше и

други още хиляди и хиляди керемиди струпани на камари, готови да ги наредятъ въ пещъта и опекатъ.

Една вечеръ уморени отъ дневния трудъ, тухларитѣ спѣха дълбоко въ колибата си. Будни бѣха отсреща градинаритѣ. Взеха тѣ мотики въ ржце, минаха тихо рѣката, двама отъ тѣхъ застанаха предъ вратата на колибата на стража, а другитѣ трима се спустнаха яростно върху керемидитѣ. Затжпкаха още суровитѣ керемиди, заудряха съ мотикитѣ си изсѣхналитѣ и следъ единъ часъ не остана здрава керемиди...

(Свършва въ пета книжка)

Александъръ Спасовъ